

En lyckad födelsedagspresent

Det känns lite tufft att erkänna men i vår familj är det maken som är den bästa vävteoretikern, trots att han nog aldrig slagit ett enda inslag. Det är han som muttrar över att skälen inte är rena. Han vill justera, justera och justera, och jag vill börja väva NU och inte om en stund. Diskussionernas vågor går stundom höga i min vävkammare. Det var således med blandade känslor jag mottog min 40-årspresent: 20 drag till min gamla Glimåkra 110. Som kuriosa måste jag ju också nämna att det var maken som såg till att drälltrissorna byttes ut mot kontramarsch. Det var nog till 30-årsdagen det.

Hur som helst, jag fick en dragrustning och använde sen all min kvinnliga list till att under den kommande femårsperioden försöka övertyga maken, att det inte var läge för damast just nu. Först skulle jag väva en trasmatta till köket, ripstapletter till landet, experimentera med det nya garnet, och nya handdukar måste jag absolut göra först. Och så vidare i all oändlighet.

Maken lät sig dock inte nöjas, så när jag fyllde 45 anmälde han mig resolut till Sätergläntans treveckorskurs i damast. Jag närde en förhoppning att som glad amatör inte platsa, men så kom antagningsbeskedet. Ouuuups, jag kom med! Till råga på allt åkte maken på dykresa till Lofoten, så någon undsättning var inte att vänta från det hållet. Att lära damastuppsättning var svårare och tog mycket mer tid än jag trodde. En av svårigheterna var att rita dragmönster. Det är inte helt lätt innan polletten trillar ner och relativt tidskrävande. Viss inspiration krävs också, och jag tyckte, att jag lätt hamnade i samma banor hela tiden. Inte förrän under den sista veckan fick vi en snabbdemonstration av vävprogrammet WeavePoint. Vi fick i stora drag se, vad programmet kan göra, och att det går att använda för konstruktion av dragmönster. Sen återgick vi till att handrita.

Väl hemma i Stockholm la jag all damast på hyllan. Under december tog jag en semestervecka, och med makens hjälp fick vi upp en enkel damastväv i cottolin med 10 drag. Sen har jag bara fortsatt. Damast är jättekul, men det är bökiigt att rita mönster för hand. Jag harvade på i egen takt, men i bakhuvudet låg det där vävprogrammet och skavde. I maj var det så dags för födelsedag igen. Jag var väl inte helt nöjd med att laptopen låg där på frukostbordet och surrade, och dessutom låg det någon sorts manual där och skrapade bredvid. Rissel-rassel och så var datorn igång. WeavePoint 6 lyste det från skärmen.

Åh, så glad jag blev! Maken hade gjort det igen! Sen var det ju ”bara” att ta sig an programmet. Jag knappade lite här och lite där men kände definitivt behov av en kurs.

Så kom Solvöгат med annons om kurs med Åsa Martinsson och Martin Eriksson som lärare. Jag anmälde mig direkt, och 10 – 11 oktober var det dags. 17 vävkvinnor träffades på Fornby Folkhögskola i Borlänge under Åsas och Martins ledning. Vi fick en ordentlig genomgång av programmet. Kursen var upplagd så, att var och en jobbade vid egen dator, i sin egen takt och utefter egna intressen. Det fungerade jättebra. Vissa delar gick vi dock igenom gemensamt. Av naturliga skäl blev det mycket damast för min del, men jag hann utan problem gå igenom de övriga delarna i kursboken. Sammanfattningsvis kan jag bara konstatera, att det inte kommer att bli WeavePoint som är begränsningen utan min fantasi och uppfinningsrikedom. Det är helt fantastiskt att kunna rita, sud-da, ångra sig, kopiera, vrida, spegla, hämta hem en viss solvning eller

Eva vid datorn.

trampning, spegelvända, kopiera över solvningen till trampningen, lägga in varp- och inslagsfärger med bara några knapptryckningar. Hamnar man fel är det jättelätt att börja om från början igen. Som vanligt är det ju så, att det inte finns några genvägar, när man lär sig ett nytt program, och som både Åsa och Martin så noggrant poängterade – gå igenom allt från början, innan du går vidare på de mer avancerade funktionerna. Det får bli mycket torrsim framöver.

Tack Åsa och Martin för att ni ställde upp till 100 % med era kunskaper och erfarenheter. Vilket tålamod ni har! Inte någon fråga var för dum.

Tack Kicki på Fornby för att Du gav Dig den på att få ihop deltagare till en kurs!

Tack Fornby Folkhögskola för att ni tog emot oss med mycket väl fungerade logistik!

Eva Mannhard